

Recensie: The Phantom of the Opera ★★★★★*****

Her Majesty s Theatre Londen
vrijdag 11 november 2016

foto © Johan Persson

Recensie:

30 jaar draait de musical The Phantom of the Opera ondertussen op de West End in Londen. En de productie heeft ook een Guinness World Record op zak. Philip Griffiths staat namelijk al 26 jaar ononderbroken in deze West End-show. Wij zagen hem aan het werk als Monsieur André. De Nederlandse zangeres Celine Schoemaker kreeg de eer om op 10 oktober tijdens de galavoorstelling in de voetsporen te treden van Sarah Brightman voor wie componist Andrew Lloyd Webber de rol schreef. Daarmee gaat haar naam alvast de geschiedenisboeken in van de productie. Op vraag van Brightman destijds speelt de hoofdzangeres de rol van Christine 6 keer per week en treedt haar alternate op maandag en vrijdag op. In deze regie van Harold Prince gaat die eer naar de Engelse klassiek geschoolde Harriet Jones die zowel opera- als televisiewerk op haar palmares heeft staan. 30 jaar na zijn première blijft de musical die opera-, goochel- (beeld van The Phantom in de spiegel in Christines loge, het plots verdwijnen op het einde, â€) - en balletelementen in zich draagt, allerhande fans - ook gothicfans - bekoren. Verder is The Phantom of the Opera gedeeltelijk een stuk in een stuk waarbij het voor een stuk de theaterwereld zelf gedeeltelijk toont (het repeteren, de changementen, de verschillende culturele achtergronden van de zangers, de oude machinerie (de trekkenwand), het spiegelen van voor-en achtergrond, decorstukken, â€) Hét recept van het succes van The Phantom of the Opera naast de zeer brede palet aan genres dat te zien is, zijn de Â special effects (het vuurwerk uit een doodskop,Â vlammen vooraan het podium, de kroonluchter die naar beneden valt,â€), Â de steengoede zangers, een van de beste scores die Andrew Lloyd Webber schreef, en een sterk coming of age-verhaal waarbij Christine moet kiezen tussen twee mannen: Raoul of het Spook.

Lot 666, een duivels getal, op een veiling van de Parijse Opera is een gerestaureerde kroonluchter die ooit tijdens een voorstelling naar beneden viel. Dat en nog enkele andere gebeurtenissen zouden het werk zijn geweest van The Phantom of the Opera. Na de veilingsscène keren we terug via een magistrale ouverture waarbij het live orkest volledig de klank laat opentrekken, de luchter naar boven wordt gehesen en er stroboscopisch licht te zien is. The Phantom heeft de voorbije jaren Christine de kneepjes van het vak geleerd en zangles gegeven. Voor haar â€ ze is nog een kind in het begin van het verhaal â€ is hij haar 'Angel of Music'. Dat kindse horen we bij de goed gespeelde aarzelende start van 'Think of me' waarvoor ze kort voor de show auditie doet om in te vallen voor de hoofdrol in Hannibal terwijl 'The Point of no return' een opgegroeide Christine toont in het tweede bedrijf. Het nummer zit vol sensualiteit wanneer Jones haar fijne vingertjes een voor een over de tafel laat glijden, en later de hand langs de zij zachtjes naar onderen glijdt,â€!

The Phantom (gezongen door de Brit Ben Forster die naar ons gevoel iets te veel contrast legt tussen de zachte, bijna fluisterende kant van zijn personage en de dreiging ervan laat horen door luide hoge noten) terroriseert de opera, wil dat zijn salaris op tijd betaald wordt, wil dat loge 5 steeds beschikbaar blijft voor hem en probeert zijn macht te vergroten door de artistieke koers van de zaal te bepalen. Hij schrijft een nieuwe voorstelling 'Don Juan Triumphant', volledig op maat van Christine, zijn leerlinge waar hij iets voor voelt. Zijn muze is het dan ook. The Phantom chanteert de nieuwe uitbaters Firmin en André: 'If these demands are not

met, 'A disaster beyond your imagination will occur!'. Maar wanneer Raoul, een oude schoolvriend van Christine opduikt, wordt The Phantom jaloers en vreest ie zijn pupil te moeten afstaan aan een ander.

Uiteindelijk uit Christine haar liefde tegenover het Spook door hem op de mond meermaals te kussen waarop ze hem psychologisch lijkt te bevrijden van het trauma dat hij al jaren meesleept en waar hij elke dag mee geconfronteerd wordt: 'het litteken en de infectie op zijn rechterwang waardoor hij een half masker draagt.

'Hide your face so the world will never find you' klinkt het in 'Masquerade, het tweede motief naast 'Phantom of the Opera' dat in het tweede bedrijf geïntroduceerd wordt door een Keltisch klinkende viool. Nadim Naaman brengt als Raoul samen met Harriet Jones als Christine in het eerste bedrijf een prachtige versie van 'All I ask of you' dat samen met 'Point of no return' tussen The Phantom (Ben Forster) en Christine en Christines solo 'Wishing you were somehow here again' tot het allerbeste gerekend kan worden dat Webber schreef.

Conclusie: The Phantom of the Opera lijkt als een uitstekende fles wijn. Ze is tijdloos en wordt beter met de jaren. En die ene scène in de kelder van de opera waar het Spook Christine naar zijn schuilplaats vaart, blijft een knap staaltje scenografie waar maar liefst 250 kilo droog ijs en 10 rook-en mistmachines voor nodig zijn om het juiste effect te bereiken. Een huzarenstukje!

< Bert Hertogs > ^ ^ ^